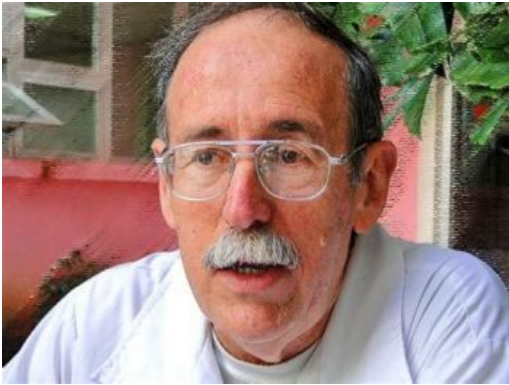
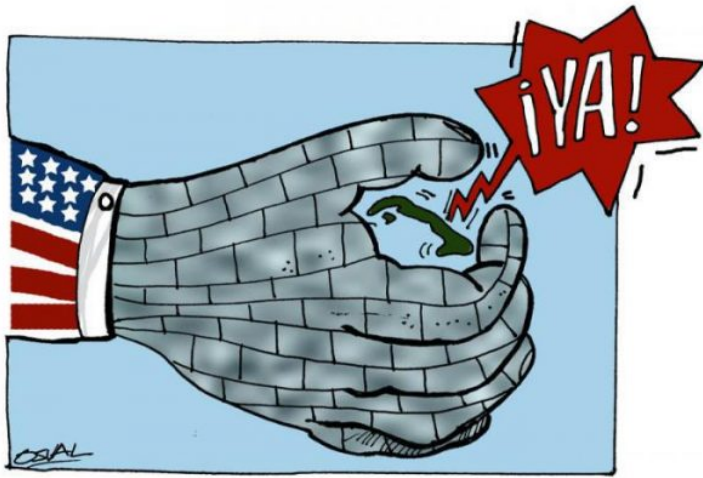

Varför de inte kommer att häva blockaden mot Kuba

Artikelförfattaren Augustin Lage

De kommer inte att häva blockaden mot Kuba

Under veckan som gått har det skrivits mycket i kubansk och utländsk press om USA-regeringens ekonomiska, kommersiella och finansiella blockad mot Kuba, då det var 60 år sedan John Kennedy, den 3 februari 1962, undertecknade dekret 3447 som införde den. Det var endast en formalisering av en redan pågående aggressiv politik: tio månader efter invasionen i Grisbukten och nästan två år efter det cyniska memorandum biträdande statssekreterare för interamerikanska frågor Mallory att "... Det enda förutsebara sättet att alienera det interna stödet [för Kubas regering] är genom besvikelse och missnöje på grund av ekonomiska svårigheter".

Det har publicerats många bra artiklar om detta i dessa dagar. Vi behöver inte här återge uppgifter och analyser som alla läsare lätt kan hitta. Men det kan vara lämpligt att kommentera orsakerna till USA:s fientlighet mot Kuba, som är äldre och djupare än konflikten mellan de två länderna från 1959 och framåt.

I USA styr de rika? Finns det fortfarande någon som inte ser detta faktum? Och det politiska systemets mekanismer garanterar att det kommer att fortsätta att vara fallet. Dessa rika människors valkampanjer kostar pengar, mycket pengar, och en del av dem betalas av kandidaterna själva eftersom de är miljonärer. En annan del "doneras" av andra miljonärer (som sedan får utdelning på sina satsade pengar).

Efter USA:s självständighet var minst 12 presidenter slavägare. Åtta av dem fortsatte att äga slavar under sin tid som presidenter, däribland Jefferson, huvudförfattaren till självständighetsförklaringen från 1776, där det står att "alla människor är skapade lika".

Dubbelmoralen bland de rika går långt tillbaka.

Fenomenet Trump är en karikatyr av denna verklighet som är djupt rotad. Systemet garanterar att en radikal revolutionär som Fidel Castro, fackföreningsledare som Lula eller Maduro, en universitetsledare som Diaz-Canel, en lärare på landsbygden som Pedro Castillo, en socialt engagerad läkare som Allende, en gerillarevolutionär som Mujica eller en bonde av ursprungsbefolkningen som Evo aldrig kommer att bli vald där.

Var finns motsvarigheterna till dessa ledare i USA? Visst finns de, men de deltar inte i den nationella politiken. De är helt enkelt satta ur spel.

När jag var ledamot i Folkmaktens nationalförsamling [Kubas parlament] fick jag vid flera tillfällen ta hand om besökande parlamentariker från andra länder. En dag frågade en av dem (som förresten hyste uttalade sympatier för Kuba) följande: "Hur mycket kostade det dig att bli vald till parlamentsledamot?... mig kostade det mer än en halv miljon". Det tog några minuter innan jag kunde sluta skratta åt frågan.

Vid ett annat tillfälle, när jag talade med några äldre väljare i kommunen Yaguajay, var det jag som frågade dem: "Vem hade före Revolutionen här mer verklig makt över kommuninvånarnas liv ? borgmästaren eller sockerbrukets ägare?" De gav mig det förväntade svaret: "sockerbrukets ägare, naturligtvis". Sedan kom nästa fråga: "Och vem valde honom?" Ingen valde honom. Demokrati är ett dåligt skämt när den ekonomiska makten ligger i händerna på de rika.

Foto: Jorge Luis Sánchez Rivera

Texten på kepsen: Eliminera blockaden

De kubanska revolutionärerna ändrade spelreglerna: fördela jorden, nationalisera fabrikerna, göra alla läs- och skrivkunniga, göra alla till ägare av sina bostäder, stänga spelkasinon, förhindra lyx och använda offentliga medel för att öppna skolor och sjukhus, ge gratis service åt alla, och dessutom föra en självständig utrikespolitik och beväpna folket för att försvara allt detta.

Det var för mycket och kunde ju smitta av sig. USA-miljonärernas maktkretsar och deras lokala akolyter kunde inte tillåta detta: därför kom blockaden, invasionen i Grisbukten, de kontrarevolutionära ligorna och det skrattretande (om det inte vore tragisk cynism) påhittet att anklaga Kuba för att främja terrorism och kränka de mänskliga rättigheterna.

Vi måste inse att det de gör inte bara är en pervers hämnd från de exproprierade rika, utan en kall beräkning av att socialismen faktiskt fungerar. Hur ironisk slutsatsen än kan verka vet de att socialismen kan höja livskvaliteten och öka den sociala rättvisan, och om detta sker skulle exemplet vara mycket farligt. Den måste hindras från att fungera, och det är det ekonomisk krigföring är till för,

eller när socialismen fungerar (vilket Kubas sociala indikatorer visar) måste framgångarna tystas ned, och det är det mediekrigföringen är till för.

"Socialismen är så bra och framgångsrik så att jänkarna måste blockera, attackera och sanktionera för att försöka få folk att tro att den är ett misslyckande!"

Allen Dulles, chef för CIA mellan 1953 och 1961, erkände själv skriftligen och utan att rodna att strategins yttersta mål globalt är att i idévärlden besegra alternativen till USA:s dominans, genom att blanda och övertala, manipulera de omedvetna, överta den kollektiva fantasin och återkolonisera frälsande och frihetliga utopier, för att uppnå en paradoxal och störande produkt: att offren kommer att förstå och dela sina bödlars logik.

De rikas hämnd på de fattiga är inget nytt i historien. I augusti 1793 blev Haiti det första landet i världen att avskaffa slaveriet. Frankrike krävde att hela 150 miljoner franc skulle betalas för att kompensera slavägare som förlorat sin "egendom". Den skuld som infördes (under hot om militär aggression) var större än den haitiska ekonomins nationalprodukt. Det tog 58 år att betala den skulden, och även efter det var de ytterligare skuldsatta p.g.a. de lån de var tvungna att ta för att kunna betala. Alla dessa skulder, som härrörde från "straffet" för att landet förklarade sig självständigt och avskaffade slaveriet, varade i 127 år. Haiti blev det fattigaste landet på halvklotet.

Och nu försöker USA med sin blockad mot Kuba göra samma sak.

Men vi befinner oss inte längre på 1700-talet utan på 2000-talet. Skärpta samhällstänkare i världen vet, och de flesta människor känner på sig, att kapitalismen inte är förenlig med rättvisa och 9 miljarder människors välbefinnande, om vi ska bevara den miljö

som plundrats av girighet och med en alltmer kunskapsbaserad ekonomi som kräver utbildning och allas delaktighet.

Kapitalismen, och i synnerhet USA:s, har byggt upp ett "konkurrenssamhälle" vars logik är att människor (och nationer) konkurrerar mot varandra och att det är endast genom denna konkurrens som materiell rikedom uppstår. Polariseringen mellan "få vinnare" och "många förlorare" som denna existensfilosofi ger upphov till är bara en oundviklig "kollateral skada".

Kuba försöker bygga upp en alternativ modell, och för de miljonärer som styr världen får denna modell inte lyckas så att de ska kunna fortsätta att förkunna att det inte finns några alternativ.

Det är därför de inte kommer att häva blockaden. USAs styrande, som själva styrs av pengarnas makt, kan helt enkelt inte göra det.

Även om vi vet att de kommer att upprätthålla den måste vi fortsätta att fördöma blockaden, om och om igen, för det går inte att samexistera med omoral, hur mäktiga de som inför den än är.

Att häva denna omoraliska blockad är bortom möjligheterna för de makthavare som tillsatts av miljonärer. Det skulle strida mot deras system, eftersom kapitalismen är omoralisk.

Vi ska vara klara över att vi måste fortsätta att göra motstånd och dessutom utveckla vår ekonomi och vår samhällsmodell, trots blockaden.

Och om de 10 procenten superrika (människor eller länder) måste få oss att misslyckas, så behöver de övriga 90 procenten av mänskligheten att vi lyckas.

Vi får inte tröttna. Vår plikt är att göra motstånd och att vinna, men nu, på 2000-talet, gäller denna plikt inte bara Kuba och kubanerna. Det är vår plikt gentemot hela mänskligheten, eftersom världen behöver alternativ till marknadens tyranni och demokrati som gäller för dem som har pengar.

Det är dessa sociala och ekonomiska alternativ som de försöker blockera. Det är inte bara mot Kuba.

José Martí, som såg så långt och djupt in i framtiden, skrev så här i Montecristimanifestet 1895: "Kubas självständighetskrig ... är en händelse av stor mänsklig betydelse, en läglig tjänst som Antillernas kloka hjältemod skänker beslutsamhet och rättvis behandling åt de [latin]amerikanska nationerna, och till världens fortfarande vacklande jämvikt".

Vår kamp idag mot blockaden, och för vår socioekonomiska utveckling trots blockaden, är en del av den tjänst till världen som Martí bad oss om.

Agustín Lage, La Pupila Insomne, 220207 Översättning: C.Vaple

[No van a poner fin al bloqueo a Cuba](#)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72